

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **L. T. T.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1, adresa pro doručování: Smetanova 1471, 277 11 Neratovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2014, č. j. MV-113577-3/OAM-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobkyně napadla rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, ze dne 16. 10. 2014, č. j. MV-113577-3/OAM-2014, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 6. 2014, č. j. CPR-7131/ČJ-2014-931200-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Správní orgán prvního stupně rozhodl, že žalobkyni se podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ukládá správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce tří roků. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně pobývala na území ČR bez platného víza či oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna v období od 1. 6. 2013 do doby příchodu do Přijímacího střediska cizinců v Zastávce dne 29. 4. 2014, kde podala žádost o udělení mezinárodní ochrany.

II.

Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2014, č.j. 2 A 56/2014-8 o postoupení věci zdejšímu soudu brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného kterým bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního soudu I.stupně zamítnuto.

Žalobkyně namítla, že je přesvědčena, že byla v řízení zkrácena na svých právech a i samotné rozhodnutí je dle názoru žalobkyně v rozporu s právními předpisy, konkrétně s ustanovením § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále s ustanovením § 119a odst. 2 a ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nepřiměřené a vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Dále žalobkyně namítla, že předmětné rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života, kdy správní orgán se nedostatečně vypořádal s touto otázkou. Správní orgán odkázal na jednu stranu na již nefunkční vztah k manželovi, ale naprosto pominul ověřit tvrzení žalobkyně o existenci a hloubce vztahu k současnému příteli a současně žalovaný ignoroval bez jakéhokoli odůvodnění návrh žalobkyně na provedení ústního jednání s jejím druhem k otázce týkající se rodinného a soukromého života žalobkyně. Dle žalobkyně postrádá rozhodnutí zdůvodnění takového postupu, tedy rozhodnutí o správním vyhoštění a délce daného vyhoštění. Žalobkyně se odvolává na legální pobyt svého přítele a syna na území ČR, má zde vytvořené komplexní rodinné a sociální zázemí, finančně je odkázána na svého přítele, který v ČR provozuje podnikatelské aktivity a společně sdílí společnou domácnost se svým druhem a svým synem a rovněž na území ČR žije bratr otce žalobkyně. Syn zde chodí do školky a rodina je zde šťastná a plánuje zde žít trvale, rodina je zde tedy pevně usazena. Dále se také odvolává na evropskou směrnici o právu na sloučení rodiny a rozsudek Soudního dvora EU. Žalobkyně dále uvedla, že v inkriminované době procházela velmi složitým životním obdobím, což nakonec mělo za následek, že si opomenula prodloužit platnost povolení k pobytu na území ČR. Dále konstatovala, že pokud jde o šetření správního orgánu k soužití žalobkyně s přítelem a synem sama skutečnost, že se příteli nedařilo doručovat, v žádném případě nemohlo být podkladem závěru, že vztah neexistuje, resp. že rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad na život žalobkyně.

Dále vznesla námitku, že její právní zástupce ze strany správního orgánu nebyl informován o tom, že se snaží přítele žalobkyně kontaktovat a že byl písemně předvolán k ústnímu jednání, ačkoliv informován být měl a mohl, kdy má právo být tomuto úkonu přítomen.

Na základě predestinovaných námitek žalobkyně navrhla soudu, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém písemném vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 16. 1. 2015 reagoval na žalobní námitky žalobkyně tak, že trvá na správnosti žalobou napadeného předmětného rozhodnutí a žalobu považuje za nedůvodnou.

Dále uvedl, že v rámci správního řízení bylo objektivně zjištěno, že žalobkyně pobývala na území ČR nelegálně od 1. 6. 2013 až do 29. 4. 2014, kdy podala žádost o udělení mezinárodní ochrany; toto řízení nebylo dosud pravomocně skončeno. Žalobkyně sama uvedla v protokolu o vyjádření sepsaném v řízení o správním vyhoštění, že si je vědoma svého nelegálního pobytu na území ČR a proto požádala o azyl. Správní orgán tak v souladu se všemi zásadami činnosti správních orgánů zahájil správní řízení o vyhoštění žalobkyně.

K námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života uvedl, že manžel žalobkyně žije na území ČR, ale žalobkyně se s ním nijak nestýká ani s ním nežije. Nezletilou dceru odvezla žalobkyně k rodičům do, kde se o ni doposud starají. Na území ČR se narodil žalobkyni syn, jehož ve věku asi jednoho roku odvezla ke svým rodičům do, odkud se vrátil přibližně před rokem ve věku 5 let. Je tedy zřejmé, že žalobkyně nalezla pomoc u své rodiny v domovském státu, kterou navštěvuje, kdy je evidentní, že její vazby na zemi původu nejsou nijak narušeny. Dále je správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že současný přítel žalobkyně, st. přísl., byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin loupeže k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 66 měsíců, kdy tento rozsudek nabyl právní moci dne 24. 8. 2011 a momentálně je s ním vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území ČR. Ze správního spisu vyplývá, že se nepodařilo přítele žalobkyně vůbec kontaktovat. Žalobkyně má velmi komplikované osobní vztahy, pomoc hledala vždy v rodině v domovském státu, která jí vždy citově i materiálně podpořila, jak je zřejmé ze správního spisu. Žalobkyně nemluví česky, nepracuje v ČR a do české společnosti není nijak integrována.

Vzhledem k uvedenému navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází úřední záznam Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, přijímací středisko cizinců, Zastávka ze dne 29. 4. 2014, č. j. CPR-7131-1/ČJ-2014-931200-SV, kdy se žalobkyně dostavila do Přijímacího střediska Zastávka a písemně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Kontrolou dokladu a v policejních evidencích bylo zjištěno, že přicestovala do ČR v r.

2008 a do dne 31. 5. 2013 měla povolení k dlouhodobému pobytu č. CZE1206732. Od 1. 6. 2013 pobývala na území ČR neoprávněně bez víza či jiného povolení k pobytu, až do dne 29. 4. 2014. Ve spise je založena plná moc právního zastoupení žalobkyně ze dne 29. 4. 2014. Součástí spisu je ručně psaná žádost o azyl podepsaná žalobkyní, a kopie jejího cestovního pasu. Dne 4. 5. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně vyrozumění právnímu zástupci, že na den 8. 5. 2014 v 10.00 hod. zajistil tlumočnicka do jazyka, a to k úkonu zahájení správního vyhoštění s žalobkyní. Následně bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění (oznámení o zahájení správního řízení, č. j. CPR-7131/ČJ-2014-931200-SV ze dne 8. 5. 2014). Poté vydal správní orgán usnesení o ustanovení tlumočnicka jazyka vietnamského k provádění tlumočnických úkonů spojených s řízením (list č. 26 správního spisu). V průběhu správního řízení byl 8. 5. 2014 v 10:45 hod. pořízen protokol o vyjádření účastníka (žalobkyně), v němž žalobkyně uvedla, že porozuměla poučení a důvodu, proč je s ní protokol sepsován. Dále uvedla, že jazyku, ve kterém je řízení vedeno nerozumí a žádá tlumočnicka (byl jí ustaven). Její právní zástupce byl kontaktován správním orgánem telefonicky, kdy sdělil, že se úkonu – vyjádření žalobkyně neúčastní, kdy žalobkyni informoval osobně dne 7. 5. 2014. Žalobkyně uvedla do protokolu, že do ČR přicestovala za účelem podnikání v březnu roku 2008, podnikat s textilem začala v Dne 25. 4. 2009 se jí narodil syn, otcem dítěte je, nar., stát. přísl., s nímž žila ve společné domácnosti. Koncem května roku 2010 byl přítel uvězněn, důvod neznala. V červenci roku 2010 odcestovala se synem k rodičům do, cestu jí platil strýc, který žije v Česku. Následně v srpnu roku 2010 se provdala ve za a poté odcestovala téhož měsíce sama zpět do v ČR, aby dále podnikala. Syna nechala u svých rodičů, tito se o něho starali. Asi v listopadu roku 2010 se přestěhovala a podnikala v Žila sama. Začátkem r. 2011 pozvala svého zákonného manžela do ČR, kontaktovala rodiče a informovala se na syna. V červnu roku 2011 za ní přicestoval manžel (legálně) do V roce 2012 se jim narodila dcera, st. přísl. V tu dobu se dozvěděl manžel, že má žalobkyně ještě syna u rodičů ve a bývalého přítele ve vězení. Mezi manžely začali neshody. V dubnu roku 2012 od žalobkyně manžel odešel, od té doby s ním není v žádném kontaktu, na dceru nepřispívá. V únoru roku 2013 odvezla dceru k jejím rodičům do, s tím aby jí vychovávali oni. V květnu roku 2013 byl propuštěn její bývalý přítel, následně poté ji vyhledal, navštívil v a obnovili společnou domácnost. Dne 21. 6. 2013 přicestoval za ní legálně její syn v doprovodu synovce přítele. Téhož měsíce všichni odjeli do bytu přítele, který měl na adrese: Žalobkyně nepracovala, finančně byla závislá na příteli, byla stále nemocná a unavená. V říjnu roku 2013 zjistila, že jí skončilo vízum a v listopadu roku 2013 začala zjišťovat jak získat pobyt v ČR. Na doporučení známého požádala o azyl. Protože její syn má v ČR trvalý pobyt do r. 2016, začal chodit do školky, měla zájem s ním v ČR zůstat. Byla si vědoma toho, že na území ČR pobývala nelegálně, proto také požádala o azyl. Uvedla, že v zajištění prodloužení pobytu jí bránily duševní problémy vyvolané potížemi s manželem a s přítelem. Žádné lékařské zprávy nepředložila. Syn a přítel mají povolený trvalý pobyt, syn do roku 2016, přítel do roku 2017, společně bydlí na shora uvedené adrese. Po rozvodu plánuje žít společný život s přítelem na území ČR, kde žije i její strýc s trvalým pobytem. Žádné jiné závazky či vazby zde nemá, není členem žádného sportovního klubu či družstva, ani žádného sdružení či spolku. V domovské zemi žijí její rodiče a dcera. Na otázku, zda jí nějaká překážka brání ve vycestování, vyslovila obavu z policie a možných potíží, které ji vznikly v důsledku vyřizování matčiných záležitostí týkajících se uplatnění nároku na rentu, které za matku projednávala. Situaci řešila proto odjezdem zpět do ČR.

Dne 8. 5. 2014 vydal správní orgán prvního stupně usnesení o dožádání provedení úkonu pobytové kontroly Policií ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor

cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Ústní nad Labem (dále jen „KŘP Ústeckého kraje“), a to na adrese Zahradní 262/9, Dubí, kde se má zdržovat přítel žalobkyně (list č. 31-32 správního spisu). Dne 10. 6. 2014 obdržel od výše uvedené policie sdělení, že dne 13. 5. 2014 byla provedena pobytová kontrola a na dané adrese nebyl nikdo zastížen, zvonek ani schránka nebyly označeny, z místa byla pořízena fotodokumentace. Dále byl přítel žalobkyně dne 14. 5. 2014 obeslán KŘP Ústeckého kraje k ústnímu jednání, avšak písemnost se vrátila s informací, že je cizinec odstěhován (list č. 36-44 správního spisu). Správní orgán si rovněž vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, OAMP, k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince ze dne 4. 6. 2014, v němž se podává, že vycestování žalobkyně do země původu (.....) je možné. Z dostupných podkladových informací o zemi původu žalobkyně bylo potvrzeno, že jí v její vlasti nehrozí nebezpečí mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení, na území neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobkyni v případě návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti, a její vycestování nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Dále správní orgán prvního stupně dne 5. 6. 2014 sepsal úřední záznam o tom, že se pokoušel telefonicky spojit s přítelem žalobkyně přes sdělený kontakt, avšak vždy bylo z oznámení operátora potvrzeno, že volané číslo je nedostupné (list č. 52 správního spisu). Dne 5. 6. 2014 zaslal správní orgán vyrozumění právnímu zástupci o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k věci dne 13. 6. 2014 (list č. 53 správního spisu).

S ohledem na zjištěné skutečnosti dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že jsou naplněny podmínky pro správní vyhoštění žalobkyně dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti se dále zabýval též otázkou, zda nejsou dány důvody podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly správní vyhoštění žalobkyně, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. Dále si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, OAMP k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně, kdy bylo shledáno, že vycestování je možné. Dne 14. 6. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Dne 16. 6. 2014 obdržel od právního zástupce žalobkyně vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí (pozn. doručeno do datové schránky Ředitelství služby cizinecké policie (Policejní prezidium ČR) Olšanská 2, Praha dne 13. 6. 2014). V zákonné lhůtě podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce proti citovanému rozhodnutí odvolání, které však postrádalo podstatné náležitosti, proto byl vyzván právní zástupce žalobkyně k jejich doplnění, a to ve lhůtě 3 dnů od okamžiku doručení výzvy. Odvolání bylo ve stanovené lhůtě doplněno.

Dne 19. 7. 2014 postoupil správní orgán prvního stupně odvolání spolu se svým stanoviskem žalovanému.

O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 10. 2014, č. j. MV-113577-3/OAM-2014, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vychází z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ust. § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s.ř.s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud zabýval nejprve námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a v rámci této námítky dílčími námitkami, a to nepřiměřeností a nedostatečně zjištěným skutkovým stavem věci.

Žalobkyně v tomto směru namítla, že správní orgán se nedostatečně vypořádal s otázkou přiměřenosti zásahu do jejího rodinného a soukromého života, kdy pominul ověřit tvrzení žalobkyně o existenci a hloubce vztahu k současnému příteli a bez jakéhokoli odůvodnění „ignoroval“ návrh žalobkyně na provedení ústního jednání s jejím přítelem k otázce jejich společného soužití a rodinného života a tím nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný nevzal v úvahu obsah Směrnice Rady č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.

Předně, jak vyplývá z judikatury správních soudů, podstatou soudního přezkumu správního rozhodnutí je posouzení, zda toto rozhodnutí bylo vydáno v řádném správním řízení a vychází ze správního správního uvážení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věci správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí však tak učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku ČR, jako je zákaz svévole a nepřiměřené diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. Azs 12/2003-38, www.nssoud.cz).

Co se týče nepřezkoumatelnosti, soud tuto námitku shledal jako nedůvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu dle soudu zřetelně vyplývá, že žalovaný řádně zjistil a posoudil nejen osobní situaci žalobkyně, nýbrž i situaci v zemi jejího původu, tj. ve Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, na podkladě jakých skutečností žalovaný zvážil osobní situaci žalobkyně a její rodinný život i ve vztahu k domovskému státu. Dle soudu je potřeba nahlížet na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v kontextu celého jeho odůvodnění, tj. provázaně a v souvislostech, a nikoliv pouze izolovaně, jak činí žalobkyně. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k tomu, že by správní orgán ignoroval návrh na provedení ústního jednání s přítelem žalobkyně, je lichá, neboť ze správního spisu a z odůvodnění obou správních orgánů vyplývá, že tyto se pokusily navázat kontakt s přítelem žalobkyně telefonicky i písemně, ale po daném šetření na základě pobytové kontroly provedené dožádaným orgánem KŘP Ústeckého kraje a dalším šetření, bylo zjištěno, že poskytnuté telefonní číslo na přítele žalobkyně je nedostupné a na dané adrese se přítel nenachází, neboť se odstěhoval. Z takto získaných informací usoudil správní orgán, že společné soužití žalobkyně a jejího přítele nebude tak pevné a zásadní, jak tvrdí žalobkyně a uvedl, že není nutné trvat na provedení ústního jednání s přítelem žalobkyně. Ani samotný přítel neprojevil jakoukoli aktivitu v celém probíhajícím správním

řízení s žalobkyní, přestože právní zástupce jmenované poukazoval na to, že je s ním v kontaktu. Nad to soud uvádí, že u přítele žalobkyně, jak uvedl sám žalovaný, probíhá řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Z úřední činnosti dále soud zjistil, že přítel žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany, která mu udělena nebyla (rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, ze dne 23. 11. 2015, č. j. OAM-932/ZA-Za14-HA08-2015 a proti kterému neúspěšně brojil i žalobou u KS v Českých Budějovicích, sp. zn. 10 Az 4/2015), uváděl, že „matka s nimi již 7 měsíců nežije a o syna se stará jeho přítel a matka za synem dochází jen příležitostně“.

Vzhledem k výše uvedenému není možné dojít k závěru, že by u napadeného rozhodnutí absentovalo řádné odůvodnění a bylo tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Naopak dle soudu rozhodnutí poskytuje dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle žalovaného. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby ze strany žalovaného došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou uvedeny v souladu s tímto ustanovením podklady pro vydání rozhodnutí a rozhodnutí je náležitě odůvodněno.

Co se týče další žalobní námitky, že rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života žalobkyně, tak ani této žalobní námitce nemohl soud přisvědčit a ztotožnil se se závěry správních orgánů. K žalobním námitce, týkající se možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, krajský soud primárně odkazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, podle níž „*při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.*“ Jak bylo zjištěno ze správního spisu, prvostupňový správní orgán řádně posuzoval všechny relevantní aspekty, přičemž však nedospěl k závěru, že by byly dány důvody, které by správnímu vyhoštění bránily. S tímto hodnocením se nelze než ztotožnit. Jak vyplývá ze správního spisu a i z vyjádření samotné žalobkyně, narodily se jí dvě děti. V zemi původu, tj. žijí její rodiče a dcera (nar.), kterou tam nechala „odcestovat“. Žalobkyně má velmi komplikované osobní a rodinné vztahy zejména ve vztahu k manželovi, s kterým nežije a není ani v kontaktu s přítelem. Na území ČR žije od roku 2008, nemluví česky a žije převážně ve vietnamské komunitě. Nadto se v ČR ani nijak výrazněji neintegrovala, nevlastní zde žádný hodnotný majetek, pobývala zde takřka výhradně z pracovních důvodů. Syn (nar.), jehož otcem je přítel, žil většinu svého života ve, kam jej odvezla v červenci roku 2010 a nechala ho rovněž vychovávat rodiči. Při této návštěvě se i provdala za pana BUI Van Chug a následně hned po svatbě sama odcestovala zpět za prací do ČR. Dcera, kterou má se svým manželem, žije v domovské zemi u rodičů žalobkyně trvale, neboť ji tam v roce 2013 odvezla poté, co ji manžel opustil, když zjistil, že má ještě syna a její „bývalý“ přítel je ve vězení. Z těchto informací vyplývá, že žalobkyně s žádným ze svých dětí nežila ve společné domácnosti natolik dlouho a už vůbec ne v ČR, aby si děti vytvořily úzký vztah, jak s ní tak i k ČR. Otec jejího syna, současný přítel, si taktéž nemohl k dítěti vytvořit vzájemnou citovou vazbu, neboť s ním ve společné domácnosti po většinu jeho dosavadního života nežil. Ze samotné výpovědi žalobkyně je zřejmé, že její komplikovaný život nebyl naplňován po

většinu jejího pobytu v ČR a rozhodně není vázán pouze na území ČR, kdy jak vyplývá z vyjádření žalobkyně, v tíživé situaci se vždy obracela na své rodiče, kteří žijí v domovské zemi žalobkyně a ti ji vždy citově i materiálně podpořili. Návrat do domovské země nemůže být tak pocíťován jako nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, neboť se vrátí do společnosti a kultury důvěrně známé. Případný návrat jejího syna do země původu s matkou k prarodičům nemůže být taktéž pocíťován jako újma, ale jako návrat do známého prostředí, neboť syn je na území ČR teprve krátkou dobu (viz výše). Soud má za to, že všechny zúčastněné osoby (syn i přítel) jsou občany a nic jim tedy nebrání v návratu do země jejich původu, kde mohou vést rodinný život společně i vzhledem k tomu, že pobyt přítele na území ČR je taktéž nejistý v důsledku probíhajícího řízení. Soud si je vědom, že každé nucené vycestování cizince je určitým způsobem zásahem do jeho soukromého a rodinného života, avšak v případě žalobkyně vzhledem k uvedeným skutečnostem se nejedná o zásah nepřiměřený. Do práv žalobkyně bylo zasáhnuto na základě zákona a způsobem nezbytným pro ochranu legitimních zájmů. Po uplynutí doby povoleného pobytu se neoprávněně zdržovala na území ČR a účelově zažádala o mezinárodní ochranu (viz rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky ze dne 9. 6. 2014, č. j. OAM-213/ZA-ZA04-HA08-2014 a následně rozhodnutí KS v Ústí nad Labem, sp. zn. 78 Az 4/2014-32), která ji nebyla udělena. Soudu se proto jeví argumentace žalobkyně, že má pevné rodinné vazby na území ČR ve vztahu k příteli a synovi, jako ryze účelová, vzhledem ke všem skutečnostem výše uvedeným.

V návaznosti na shora uvedené musí soud taktéž jako nedůvodnou posoudit dílčí námitku žalobkyně, že rozhodnutí stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. V dané věci bylo jednoznačně prokázáno, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s osobní situací žalobkyně a z uvedených podkladových materiálů a vyjádření samotné žalobkyně je tedy jednoznačně prokázán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně opět vytrhává pouze z kontextu odůvodnění, když uvádí, že pouhé konstatování žalovaného, „že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebrání překážka obsažená v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců“, nedává odpověď na otázku proč. Soud v tomto směru uzavírá, že žalovaný jakož i správní orgán prvního stupně náležitě zjistily skutkový stav, na jehož základě přehledným a srozumitelným způsobem vyložily, proč je žalobkyně oprávněně vyhošťována z území ČR a rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Při svém rozhodování správní orgány postupovaly i v souladu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Co se týče argumentace žalobkyně, že správní orgány nevzaly v potaz obsah Směrnice Rady č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, s tímto tvrzením nelze souhlasit. Dle této směrnice má být brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí, taktéž je třeba brát v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotčených osob a dobu trvání jejich pobytu v členských státech. Všechny tyto aspekty zohlednily správní orgány při svém rozhodnutí, kdy bylo prokázáno a zdůvodněno, že vztah mezi žalobkyní, přítelem a jejím synem nejsou natolik pevné a vázané na území ČR, že by se mělo jednat o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Samotná délka pobytu na území ČR a skutečnost, že zde pobývá přítel a jedno z dětí nezakládá natolik silný důvod, který by znemožňoval uložení správního vyhoštění, neboť jak již výše uvedeno, pobytové možnosti na území ČR přítele jsou významným způsobem zúženy, syn žalobkyně zde pobývá krátkou dobu, tudíž vazby na území ČR nejsou nijak zvlášť pevné. Není zde tedy nebezpečí zásahu do zájmů tohoto nezletilého dítěte.

Dále soud zdůrazňuje, že splnění kritérií určených citovanou směrnicí se posuzují zejména při žádosti o sloučení rodiny za účelem dlouhodobého pobytu, což ale v daném případě není předmětem řízení.

Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že její právní zástupce nebyl informován o snaze správního orgánu zkontaktovat se s přítelem žalobkyně, kterého předvolal i k ústnímu jednání, přestože zástupce informován být měl a mohl, neboť má právo tomuto úkonu být přítomen. Ze správního spisu vyplynulo, že právní zástupce byl vyrozuměn dne 5. 6. 2014 správním orgánem prvního stupně, že se může před vydáním rozhodnutí seznámit se shromážděnými podklady pro rozhodnutí a to do dne 13. 6. 2014. Zástupce žalobkyně toto právo využil pouze tak, že se písemně vyjádřil, aniž by se s podklady seznámil. Ze správního spisu vyplynulo, že ústní jednání s přítelem žalobkyně se nekonalo pro neúspěšnost jeho předvolání, pro neúspěšnost zkontaktování se se jmenovaným. Předmětná námitka se jeví proto jako účelová.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 22. září 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová